

D.C.

Zangtoontjes

38e jaargang nr.2 juni 2024
Uitgave van het Haarlemmermeers Mannenkoor
Zang en Vriendschap

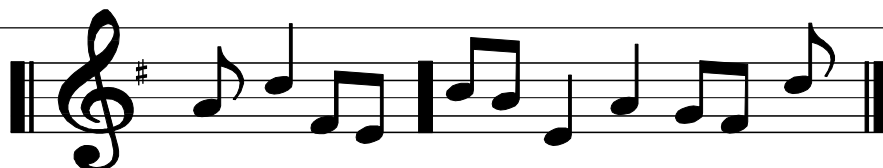

Oppericht: 22 januari 1932

Colofon

Oprichtingsdatum	22 januari 1932
Dirigent	Roland Bosma
Koormeester	Jan Wesdorp (06-55178440)
Voorzitter (waarnemend)	Hans Dijkers (06-11659676)
Secretaris	Hans Dijkers (06-11659676)
Penningmeester	Henk van Leeuwen (0297-344534) NL60RABO 0155599682 tgv Haarlemmermeers Mannenkoor Zang en Vriendschap
Algemene Zaken	Peter Flapper (06-55723143) Albert Roos (06-10719218)
Muziekzaken	Reinier Klaasse Bos (06-53723522)
Muziekbeheer	Herman Beunder (JvG archief)
Mentoren	Cor de Graaff (1 ^e tenoren) Peter Flapper (2 ^e tenoren) Piet van der Eijk (baritons) Manfred Scheibelhofer (bassen)
Muziekcommissie	Reinier Klaasse Bos Herman Beunder Roland Bosma (Dirigent)
PR Commissie	Peter Roodenburg Ferry Kooreman Nico de Lange Frans Siben
Redactie/lay out ZT	Jeroen Warmerdam j.b.warmerdam@quicknet.nl
Repetitielokaal	Beemsterstraat 4 (023 5642993)
Website	www.hmzv.net

Met in deze uitgave

- Van de waarnemend voorzitter (Hans Dijkers), pag. 4;
- We zullen doorgaan (Piet van der Eijk), pag. 6;
- Mijn werkzame leven (Jeroen Warmerdam), pag. 7;
- Toen Jaap nog Japie was (Peter van Ingen), bijdrage Sonja Bronswijk, pag. 9;
- Twee limericks (Jeroen Warmerdam), pag. 13;
- Verjaardagen, pag. 18.

Van de voorzitter : geen stukje i.v.m. vacature

Van de Waarnemend voorzitter dan?

Of van de secretaris, of gewoon van een Bas, afijn van mij dan maar.

Nu de vakantie nadert en er daarvóór nog maar enkele repetities te gaan zijn, maak ik graag een tussenbalans op.

Een helaas aardig bezette ziekenboeg. Jan, Frans, Ton en René. Of moet de laatstgenoemde alleen vervoer regelen. Dat wil Jan Roelfsema graag doen. Heren, vrienden, houdt vol en hopelijk tot snel.

In het bestuur zijn we nu versterkt met de komst van Albert Roos

als extra Algemeen bestuurslid.

Naar een voorzitter wordt nog steeds gezocht...

Gelukkig hangt binnen Zang en Vriendschap zeker niet alles van het bestuur af. Er zijn veel leden die taken op zich genomen hebben en/of gaan nemen. Een verhoging voor de dirigent staat steeds klaar, waar nodig worden nummers geprint en mappen aangemaakt, aan de zieken

wordt aandacht besteed, er verschijnt iedere week een HMZV Nieuws en ieder kwartaal een Zangtoontjes, er zijn mentoren voor iedere zanggroep, er is een actieve PR-groep, partituren worden gedigitaliseerd, we zijn vertegenwoordigd in een overkoepelend orgaan, de website wordt bijgehouden, er gaat weer gewerkt worden aan een programmaboekje voor de Kerstmatinee, er worden sponsoren en adverteerders gezocht, we hebben fijne bardames en nu ben ik vast nog wel wat vergeten.

Hoe dan ook, hulde daarvoor. Zonder ons aller inzet bestaat HMZV niet meer.

Het is ook goed om te zien dat we al goed op weg zijn met dat komende Kerstmatinee en daarnaast ook telkens andere nummers bijhouden.

Als Roland ergens geen genoeg van kan krijgen is het wel....

en we lachen allemaal

We boffen wèl met onze dirigent. Naast al zijn muzikale prestaties, zangoefeningen en humor neemt hij ook al een groot deel van het HMZV Nieuws voor zijn rekening. Mij rest dan nog wat knip- en plakwerk.

Nog even wat de voorbereidingen voor Kerst betreft, aan het programma is en wordt nog steeds hard geoefend. Na de vakantie gaan we hier mee door. Steeds meer accenten worden gelegd; dynamiek en snelheid ingeslepen. Roland heeft het nog niet zo hardop gezegd maar ik neem alvast een voorzet: blijf ook in de vakantie teksten lezen en ademhalingsoefeningen doen zoals we die de laatste tijd bij het begin van de repetities doen.

En.....ZING

Houdt uw stem actief.

Tot slot, nogmaals dank aan allen die zich inzetten voor HMZV

Hans Dijkers

We zullen doorgaan

Met dit motto willen wij stappen maken om het financiële resultaat een positieve wending te geven.

Als we terugblikken op de AV van enkele weken geleden dan heeft de penningmeester ons de resultatenrekening 2023 laten zien en de begroting 2024.

Op basis hiervan kunnen we wel doorgaan maar met een dalend eigen vermogen.

Als coördinator heb ik mijn zorgen geuit, met name over het genereren van meer inkomsten via de sector "Vrienden Van" (Bedrijven)

Daarom doe ik bij deze een oproep aan alle koorleden om hierin te ondersteunen.

Hoe kan je dat doen? Kijk eens rond in jouw omgeving of in jouw kennissenkring of er iemand is die we kunnen benaderen. Geef de naam van het bedrijf aan mij door en ik zorg voor een vervolgstap.

Juist van deze sector is ondersteuning een bittere noodzaak.

Ook van de sector "Vrienden/ Vriendinnen Van " is uitbreiding van harte welkom.

De destijds gemaakte keuze om echtgenoten van onze koorleden als ' Vriendin' te vragen is naar tevredenheid verlopen. Een actueel overzicht laat zien dat we 29 personen hebben met een totale bijdrage van € 942,=

Ik hoop van harte dat we in 2024 een lift zullen krijgen waarmee we een opwaartse richting inslaan.

Ik zou zeggen wie helpt mee ? Bij voorbaat dank voor jullie inzet. Ik houd jullie op de hoogte mogelijk met een halfjaarlijks resultaat.

Met vriendelijke groet,

Piet van der Eijk

(coördinator Vrienden/ Vriendinnen Van")

Mijn werkzame leven

Onlangs heb ik de oproep gedaan aan alle zangers om iets te vertellen over hun werkzame leven. Dit idee komt van Henk van Leeuwen. Hij sprak in de pauze een keer een collega-zanger die hij eigenlijk nooit sprak. Toen vroeg hij zich af: je weet als zanger eigenlijk maar weinig over het (werkzame) leven van elkaar. Omdat ik nog geen reacties heb vind ik het wel gepast om zelf te beginnen.

Op dit moment werk ik als zelfstandige schoonmaker bij particulieren en bedrijven. Ook onderhoud ik tuinen. Mensen kunnen mij dus inhuren. Dit werk doe ik nu bijna 8 jaar. Hoe dat zo komt?

Voor ik dit ging doen werkte ik bij een grote verzekeraar. Daar deed ik polis-administratie waaronder incasso. Dat werk deed ik met veel plezier, vooral omdat de werksfeer erg goed was. De bedrijfsfeesten waren geweldig. Ik heb nog steeds contact met oud-collega's en er zijn vriendschappen uit ontstaan. Ik herinner mij ook de overwerkzaterdagdagen toen we op de vloer handmatig duizenden antwoordformulieren sorteerden en we na een dag hard werken pizza's lieten komen. Met de toenemende automatisering werd het werk steeds meer in stukjes geknipt. Daardoor kon je steeds minder zelfstandig doen terwijl je wel voor steeds meer eindverantwoordelijk was. Het werd er ook niet leuker op door de lastige WFT-examens waarbij de "examenloze intervallen" steeds korter werden. Ook werd het groeiplan ieder jaar belangrijker. Waar dit eerst vrijblijvend, werd je er later op afgerekend als je niet voor een bepaalde deadline heel gedetailleerd een ambitieus carrièreplan kon overleggen. Dat heeft ertoe geleid dat er gesprekken kwamen om mij op een andere positie te plaatsen of dat het toch beter is om buiten het bedrijf te kijken. De eerste twee ontslagrondes bleef ik nog gespaard.

Na een jaar werkloosheid heb ik kortstondig verschillende baantjes gedaan zoals in een hotel, al was het maar om te kijken of de vooroordelen kloppen. Antwoord: ja! Wegwezen dus.

Toen zag ik in op een aanplakbiljet dat er schoonmakers via een platform worden gezocht. Je wordt dan ingezet bij particulieren. Gewoon proberen dacht ik. Dat beviel meteen al goed. Ik doe mijn werk zo goed mogelijk en probeer altijd binnen de tijd iets extra's te doen. Als ik zie dat er iets moet gebeuren overleg ik dat met de klant. Koelkasten zijn mijn favoriet! Heerlijk om met een muziekje op met een tandenborstel en cocktailprikkers de hoekjes te doen. Al snel kwam ik via kennissen buiten het platform om aan nieuwe contacten. Inmiddels heb ik 17 klanten waarvan 7 nog van het eerste uur. Het grote voordeel is dat je altijd werk hebt. Als er een klant uitvalt zit je niet zonder inkomsten.

Inmiddels is het platform failliet doordat het een rechterlijke uitspraak niet opvolgde. Ik ben met alle klanten verder gegaan. Zij zagen er toch al het nut niet meer van in. Mijn loon ging omhoog doordat de commissie die het platform inhield nu voor mij was. Alle facturen moet ik nu wel zelf sturen.

Tussendoor heb ik nog een klein jaartje in de zorg gewerkt waarbij ik de patiënt ondersteunde door met hem/ haar te praten als afleiding voor de medische zorg. Dat beviel niet zo, omdat de grenzen van de verantwoordelijkheden in de praktijk vaag waren. Je kwam voor lastige situaties te staan, waarbij de patiënt soms ging lopen en daardoor viel.

Ik vond het rapporteren vervelend omdat je na het werk nog in allerlei ingewikkelde systemen moest inloggen. Ik heb de systemen nooit gesnapt en mailde daarom maar een document naar mijn

leidinggevende. Van de organisatie moest ik meer uren gaan maken, waardoor ik klanten zou moeten opgeven. Dat wilde ik niet. Ook het salaris was veel minder. Wel ben ik bij een van deze cliënten gaan schoonmaken.

Samengevat ben ik er in loon op achteruit gegaan sinds ik mijn vaste aanstelling verloor. Lastig, niet voor mijzelf maar door wat de omgeving vindt. Niets is moeilijker als je in familiekring op verjaardagen en feestjes de meest fantastische verhalen hoort over carrières die tot buiten de Melkweg lijken te expanderen. Dan kan jij niet meepraten en krijg je het gevoel dat iemand uit beleefdheid ook aan jou vraagt hoe het op je werk is. Het ergste is nog het schuldgevoel dat je krijgt aangepraat omdat je niet alles uit het leven zou halen en je kansen niet benut. Ja, daar heb ik van wakker gelegen, omdat je ergens het gevoel hebt dat je tegen de stroom ingaat, tegen de evolutie in misschien zelfs wel of... whatever.

Om depressief van te worden. Zelf zie ik het leven als een mooie reis: Als er bergen zijn, zijn er ook dalen. Nu ben ik aan een afdaling bezig en wie weet klim ik later weer. Een afdaling is ook mooi en je ziet meer dan dat je met stukgebeten lippen naar de top klimt. En als het over de echte top gaat: op de top is het ijskoud, groeit vrijwel niets en er woont niemand terwijl je in de dalen de dorpen vindt met hun gezelligheid, daar slingert de rivier langs vruchtbare akkers en boomgaarden vol heerlijks. En dichterbij huis: wie kent niet het gevoel als je na even lopen de zee ziet, je schoenen alvast uitdoet en zo snel mogelijk van de duinen het strand op rent naar... zeeniveau. Hoezo laag niveau??

Jeroen Warmerdam

Toen Jaap nog Japie was

Voorpublicatie uit de biografie van Jaap van Zweden

Tekst: Peter van Ingen

Dat is Jaap vertelt het buitengewone levensverhaal van topdirigent Jaap van Zweden, geschreven door Peter van Ingen. De presentatie van de biografie was op 24 oktober in Het Concertgebouw. Onderstaand fragment gaat over Van Zwedens jeugd in Amsterdam-West. De kleine Jaap houdt van vioolspelen, voetballen én van kattenkwaad uithalen.

Voor zijn zevende verjaardag mag Jaap van zijn ouders een muziekinstrument uitkiezen en op muziekles:

Mijn vader maakte mij meteen duidelijk dat ik maar één keer mocht kiezen. Hij zei: 'Wij kunnen niet iedere week een ander instrument voor jou regelen!' Dat bleef hij maar herhalen, waardoor er meteen een behoorlijke druk op lag. Ik koos voor een viool. Denk niet dat mijn vader mij moest pushen om viool te gaan spelen, voor mij stond die keuze vast. Mijn vader draaide op een dag een plaat van het Vioolconcert in D-groot van Beethoven gespeeld door violist Zino Francescatti. Dat was bij mij zó hard binnengekomen. Ik was erdoor ontroerd en wist vanaf dat moment dat ik viool wilde leren spelen. 'Ik vind het goed dat je de viool kiest', reageerde mijn vader. 'Het is een heel sociaal instrument, gemakkelijk in te pakken en mee te nemen en je kunt met mensen samenspelen in een orkest. Dat is een veel socialer gebeuren dan wat je met een piano kunt doen.' Mijn vader de pianist wist waarover hij het had.

Al snel krijgt Jaap zijn eerste vioolles bij Louise van Wijngaarden. Zij is naast vioollerares aan het Muzieklyceum ook eerste violiste bij het Concertgebouworkest, maar liefst zesenzeventig jaar lang. Louise noemt Jaap altijd 'jongetje'. 'Jongetje, kom eens hier... Jongetje, speel die maten nog maar een keer'... Jaap:

Ze woonde in Amsterdam-Zuid, in de P.C. Hooftstraat. Mijn vader bracht mij ernaartoe en haalde mij ook weer op. Tijdens een van de eerste lessen vroeg ik haar of ik naar de wc mocht. 'Die is in de badkamer', zei ze. Toen ik haar badkamerdeur opende, zag ik tot mijn verbijstering dat de badkuip tot aan de rand toe gevuld was met vuile afwas. Niet de afwas van een dag, maar eentje die weken oud was. Ik ging weer naar binnen en pakte mijn viool om mijn oefeningen voor te spelen, maar ik kreeg het beeld van die badkuip maar niet uit mijn hoofd. Mevrouw Van Wijngaarden vond mij opeens opvallend ongeconcentreerd. Ze dacht dat ik honger had en vroeg: 'Jongetje, zal ik een lekkere witte boterham met haring in tomatensaus voor je klaarmaken?' Ik antwoordde: 'Nee, dank u wel, mevrouw Van Wijngaarden, ik heb geen honger.'

Toen ik inmiddels een paar weken bij haar op les zat, vroeg Louise van Wijngaarden aan mijn vader: 'Ach mijnheer Van Zweden, u bent er nu toch, zou u uw zoon heel even op de piano willen begeleiden?' De daaropvolgende les vroeg ze: 'Is het mogelijk dat u uw zoon ietsje eerder komt halen, zodat u hem hier iets langer kunt begeleiden?' En daarna: 'Kunt u er alstublieft de hele les bij blijven om hem te begeleiden?' Dat deed mijn vader.

Waar hij wel grote moeite mee had was dat er in de kamer waar ik les van haar kreeg een groot portret van dirigent Willem Mengelberg hing. Mijn vader moest mij onder het toezien van nazi-sympathisant Mengelberg op de piano begeleiden. Anti-Duitse gevoelens zaten na de oorlog diep in onze familie ingebakken.

Al binnen een jaar is vioolspelen voor Jaap een kwestie van erop of eronder:

Vioolles is nooit een hobby geweest voor mij. Ik was inmiddels begonnen met etudes, allemaal stukjes van een minuut of drie die ik perfect moest kunnen spelen. Ik begon met Kreutzer, toen naar Dont en Carl Flesch en later Henryk Wieniawski en Paganini. In het boek van Kreutzer zitten wel dertig à veertig etudes die ik allemaal door moest werken en dan ging ik door naar het volgende boek.

In zijn vroege jeugd in het Amsterdam-West van de jaren zestig is Jaap als hij niet viool studeert met zijn voetbalvriendjes buiten te vinden, meestal op het pleintje naast de Woestduinkerkerk. In die jaren wordt veel op straat gevoetbald, de huizen zijn te klein om lang binnen te kunnen spelen en in de straten is nog maar weinig autoverkeer.

Terugdenkend aan die tijd herinneren Jaaps jeugd vrienden zich hem als een fel mannetje met een Amsterdams accent dat nooit bang is, zich moeilijk van de bal laat zetten en vooral ieder duel wil winnen. Jaap is klein voor zijn leeftijd en heeft een dikke bos haar. Japie, zoals iedereen hem noemt, mag meedoen met de grote jongens van wie de meesten zo'n vijf jaar ouder zijn dan hij. Vooral zijn snelle bewegingen en zijn pingeltechniek maken hem populair. Als er gespeeld wordt tegen een andere straat, willen ze helemaal graag dat hij met ze meedoet. Maar de viool gaat vaak voor:

Die eerste viool was een goedkope kleine viool, een 1/8 viool. Ik heb er niet lang op gespeeld. Mijn handen waren er binnen een halfjaar te groot voor geworden. Mijn tweede viool, ook een kinderviool, kochten mijn ouders op huurkoopbasis. Hij kostte een paar honderd gulden en was me heel dierbaar. Ik heb hem lang bewaard, maar uiteindelijk gedoneerd aan de Stichting Instrumentendepot Leerorkest. Hij kwam terecht bij het dochtertje van Iraakse vluchtelingen. Voordat ik die viool weggaf, heb ik hem nog laten restaureren. Hij moest opnieuw worden gelakt, omdat er in de glimmende laklaag dof, verbleekte plekken zaten. Dat waren de sporen van tranen. Mijn tranen, van onmacht over oefeningen die mij dan steeds niet lukten.

Als kind al werd ik door een onvoorstelbaar sterk gevoel getroffen als ik een mooi muziekstuk hoorde, een gevoel van thuiskomen. Soms, als ik die viool in mijn handen had en wist hoe iets zou moeten klinken, maar het in mijn beleving te lang duurde voordat het klonk zoals ik het in mijn hoofd had – het móést lukken, ik wilde dat het lukte – kon ik mijn tranen niet bedwingen.

Na zijn zevende verjaardag zien Jaaps dagen er anders uit dan daarvoor. Vioolles wordt vanaf dag één serieus aangepakt. Van 7.00 uur tot 8.00 uur 's ochtends studeert hij viool. Daarna ontbijten en naar de 7e Montessori School op het Surinameplein. Als de school om 12.00 uur uitgaat, rent hij naar huis, studeert hij een uur en gaat hij van 14.00 tot 16.00 uur weer terug naar school. Daarna mag hij van zijn ouders een halfuur voetballen, om vervolgens weer twee tot drie uur lang te studeren. Dagelijks studeert Jaap vier tot vijf uur. Als zijn vader aan het werk is, neemt zijn moeder de controle over en studeert hij in de achterkamer van haar kapsalon. Na het avondeten helpt hij zijn moeder met klusjes voor de zaak. Hij vouwt handdoeken op en giet haarversteviging over in kleine flesjes waar hij op instructie van zijn moeder een extra scheutje water aan toevoegt. Zo kunnen er meer flesjes mee worden gevuld. Vervolgens studeert hij nog een uur. Voordat Jaap naar bed gaat, mag hij een halfuurtje televisiekijken:

Later vertelde mijn vader dat hij mij ook een muziekinstrument had laten kiezen om mij verder weg te krijgen van de kapperszaak van mijn moeder. Had mijn vader daar gelijk in? Misschien was de band tussen mijn moeder en mij inderdaad te hecht. Bij haar kon ik geen kwaad doen. Mijn moeder had soms slechte weken. Dan was ze somber, bijvoorbeeld als de kapperszaak niet goed liep. Thuis werd daar dan veel over gesproken. 'Wat een klote-omzet,' en 'Hoe kan dat?' of 'Wat moeten we verbeteren?' Ik voelde bijna dagelijks hoe de verantwoordelijkheid van het hebben van een eigen zaak en de financiële onzekerheid hen beklemden.

Mijn moeders kapperszaak was een ontmoetingsplek voor mensen uit de buurt, net als de sigarenzaak en de snackbar van Ome Chris. Iedere dag ging ik erheen, het was daar altijd heel gezellig. Mijn vader wilde mij uit die buurtcultuur losweken. Hij was bang dat ik een straatjongen zou worden. Door mij een andere cultuur bij te brengen, kon hij mij weg krijgen van de straat en van mijn buurtvrienden. Ik denk eigenlijk dat hij meer controle over mij wilde krijgen. Hij zag al vroeg het talent in mij. Dat 'cultuur bijbrengen' voelde mijn vader goed aan. Het was zeker aan mij besteed, maar er speelde bij hem nog een gedachte: Jaap moet hogerop. Als mensen hem vroegen wat hij met mij wilde bereiken, met al die lessen en al dat studeren, hoorde ik hem regelmatig zeggen: 'Nou, als hij ooit zijn brood zou kunnen verdienen in een orkest, dat zou nog eens wat zijn.'

Jaap houdt van vioolspelen, voetballen én van kattenkwaad uithalen. Op een zaterdagmiddag vlak voor de jaarwisseling 1968- 1969 loopt de achtjarige Jaap met zijn boezemvriend Wim Henker door de buurt met een zak rotjes. Ze passeren een rij blinkende, pasgewassen auto's: een Opel Kadett, een Volkswagen Kever, een Renault 5. Het is een tijd waarin auto's, meestal

tweedehands exemplaren, door de trotse eigenaren op zaterdagmorgen worden gewassen en gepoetst. Dat gebeurt het hele jaar door, zomer en winter, behalve als het regent.

Jaap en Wim zetten de rotjes in hoopjes hondenpoep die op veel plekken bij de stoerprand naast de pasgewassen auto's liggen. Ze steken ze aan, maken zich uit de voeten en bekijken het effect vanaf een veilige afstand. Gierend van het lachen rennen ze naar huis.

Of die keer dat Japie samen met zijn fanatieke voetbalvriendjes een bal door het raam van de buurman schiet. Als de man woedend de kapsalon binnenstormt om bij moeder Willy zijn beklag te doen, heeft zij daar geen oren naar. Ze roept dat hij het zelf maar moet oplossen. Willy neemt haar zoon bijna altijd in bescherming, hoeveel rottigheid hij ook uithaalt. Maar na dit incident drukt ze Jaap wel op het hart geen kattenkwaad meer uit te halen binnen een straal van een kilometer rond de winkel. Daar wonen namelijk veel van haar klanten. Jaap vertelt:

Op straat spelen werd voor mij steeds meer een escape, een manier om even te kunnen ontsnappen aan de druk en de spanning die er thuis was. Lachen met mijn vrienden, de vrijblijvendheid van Koninginnedag, voetbalfeestjes, Luilak, dat soort ontspanning. Maar de tijd die ik daarvoor kreeg, werd steeds minder. Al vroeg voelde ik dat mijn talent verplichtingen met zich meebracht die mijn vriendjes niet hadden.

Ik herinner me nog dat ik op een mooie zomerdag mijn viool uit de kist pakte en door het raam naar mijn voetballende vriendjes keek. Mijn vader zag dat en zei: 'Als zij twintig jaar zijn, sta jij in Het Concertgebouw te spelen en zijn zij nog steeds hier aan het voetballen.' Dat vergeet ik nooit. Ook zei hij een keer dat hij er weleens aan had gedacht dat hij net zo goed iets anders had kunnen gaan doen dan de kost verdienen met pianospelen, maar dat hij uit een gezin kwam waar werd gesteld: wát je doet moet je goed doen en je krijgt maar één kans. Hij wilde mij op zijn manier de verantwoordelijkheden bijbrengen waar mijn talent om vroeg.

Hard werken hadden mijn vader en moeder vanuit hun ouderlijk huis nadrukkelijk meegekregen. Ze hadden allebei in hun jeugd geen geborgenheid gekend. Het moet moeilijk voor ze zijn geweest om die aan mij en mijn zusje wel te geven. Hard werken was voor hen de oplossing van veel problemen.

Bovenstaand fragment is afkomstig uit het hoofdstuk 'Twee half omgevallen pilaren'. Met dank aan Ambo | Anthos uitgevers.

Er was eens een zanger uit Hoofddorp
Die trad op van Maastricht tot De Cocksdorp
Maar dat deed hij niet gratis welnee
Hij zorgde niet voor vrije entree
En voor de fooi had hij een potje met inworp

Jeroen Warmerdam

Een zingende man uit Nieuw-Venep
Rijdt wekelijks twee keer naar Genep
Daar woont zijn vriendin
Dus trapt hij het gaspedaal in
en dan dansen zij samen de quickstep

Jeroen Warmerdam

Voor de **1^e tenoren** is Cor de Graaff mentor: tel.nr. 0297-322344 e-mail:
comidegraaff@live.nl

Vervanger van Cor is Klaas van Keulen: tel.nr. 023-5626814 e-mail:
klaasengerda@quicknet.nl

Voor de **2^e tenoren** is Peter Flapper mentor: tel. nr. 06-55723143 e-mail:
peterflapper@hotmail.com

Vervanger van Peter is Gert van Keulen: tel. nr. 06-15267524 e-mail:
gvankeulen56@gmail.com

Voor de **baritons** is Piet van der Eijk mentor: tel. 023-5632973 e-mail:
p.vandereijk@telfort.nl

Vervanger is Frans Siben: tel. 023-5619151 e-mail:
siben@outlook.com

(Hierbij opgemerkt dat Piet nu eerste aanspreekpunt is zo lang Frans afwezig is)

Voor de **bassen** is Manfred Scheiblhofer mentor: tel.nr. 023-5614905 e-mail:
scheiblhofer@kpn.nl

Vervanger van Manfred is Hans Dijkers: tel.nr. 06 11659676 e-mail:
secretaris@hmzv.net

Verjaardagen

1	juli	Roland Bosma
14	juli	Bert Koole
19	juli	Hans Dijkers
30	juli	Jan Roelfsema
11	augustus	Henk Vervaart
12	augustus	Reinier Klaasse Bos
13	augustus	Harry Azijnman
18	augustus	Herman Rouw
28	augustus	Henk van Dierendonck
28	augustus	Klaas van Keulen
4	september	Jeroen Warmerdam
15	september	Piet van der Eijk
15	september	Cees Boon

